

er et saa alvorligt Indgreb i en af den enkelte Borgers aller-vigtigste Rettigheder, at det kun kan ske efter en ved Domstolene stedfunden meget omhyggelig Prøvelse." Mindretallet foreslog derfor at give Lovforslaget en ny Affattelse. Subsidiært foreslog Mindretallet, at de i det af Ministeren forelagte Lovforslag indeholdte Bestemmelser kun skulde gælde indtil Udgangen af Aaret 1927.

Det udtaltes fremdeles i Betænkningen af Mindretallet:

„Det af Ministeren forelagte Lovforslag vil — — — efter Mindretallets Formening aabne Mulighed for administrativ Vilkaarlighed og Uretfærdighed overfor blot mistænkte *Borgere* og paa den anden Side ikke yde *Samfundet* tilstrækkelig Beskyttelse mod de virkelige og farlige Forbrydere. Dertil kommer, at Mindretallet nærer meget stærk Tvivl om, hvorvidt man overhovedet ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger, vil kunne opnaa den af Ministeren tilsigtede Virkning overfor Personer, som allerede er dømt som fuldt tilregnelige. Desuden mener man, at Lovforslaget paa andre Omraader er for vidtgaende, for saa vidt det er Meningen ogsaa at lade det omfatte Personer, som aldrig nogen Sinde har forbrudt sig. Endelig maa det fremhæves, at man med en saadan Lovgivning ved Siden af vor Straffelovgivning — nuværende eller fremtidige — let vil kunne komme til ganske urimelige Resultater, idet en Person f. Eks. under en Straffesag af Underretten dømmes som fuldt tilregnelig, medens Landsretten, naar Straffen er udstaaet, og en ny Sag om Umyndiggørelse anlægges af det offentlige, eventuelt vil kunne dømme ham til at tages i Forvaring som værende Psykopat. Det vil altsaa, selv om Domstolene selvfølgelig og med Rette vil bestræbe sig for ikke at komme til slike Resultater, kunne hænde, at en Person vil kunne blive behandlet og dømt baade som tilregnelig og utilregnelig.“

Mindretallet ansaa det af Mindretallet stillede Ændringsforslag, i Modsætning til Ministerens Forslag, som en naturlig Overgang til den nye Straffelov. Det af Mindretallet foreslaaede gik ud paa følgende: Foretager en Person en strafbar Handling og ved Handlingens Foretagelse befinder sig i en ved mangelfuld Udvikling, Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælseværne betinget varigere Tilstand, der dog ikke medfører fuldstændig Utilregnelighed, afgør Retten efter indhentet Lægeerklæring og samtlige i øvrigt foreliggende Omstændigheder, om han kan anses egnet til Paavirkning gennem Straf. Findes Straf anvendelig; kan Retten bestemme, at Frihedsstraf skal udstaaas under særligt Lægetilsyn. Skønnes det under Straffens Ud-staaelse, at en Fortsættelse af denne vil være unyttig eller vil medføre Fare for alvorlig Forværrelse af den dømtes Tilstand, bliver Sagen efter Begæring af Overbestyrrelsen for Fængsels-væsenet paa ny at indbringe for Retten, som efter indhentet